Ч. 19. Четвер 25 січня (7 лютого) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї, незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників насаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Голоси праси про престольну мову. — Рада державна. — Забуреня на российских університетах. — З Чорногори.)

Німецкі часописи, обговорюючи вчерашну промову Цісаря, зазначують з вдоволенєм, що проґрама правительства така богата, і що економічні справи найшли в ній тілько місця. Згадуючи про справу язикову, похвалює Grazer Tagespost становище правительства, аби ту справу звернути на дорогу законодатну. Німці мають причину бути вдоволеними з престольної промови, і вчерашний день міг наповнити їх гордостию. Grazer Tagespost витає також з великим вдоволенєм, що Цісар з таким признанєм говорив о конституциї, і поклав натиск на потребу удержаня єї. — Будапештеньскі часописи обговорюють дуже прихильно престольну бесіду. Pester Lloyd пише: То повне поваги а з глубини серця походяче напімненє Монарха, звернене до народів Австриї. Коли іступує ще яке чувство патріотичне, незаколочене национальними спорами, тоді та горяча відозва мусить зробити великий вплив на дальший хід справ. Часопись зазначує з великим вдоволенєм, що в престольній бесіді єсть уступ, що відносить ся до удержаня конституциї в Австриї.

Вчерашне засїданє палати послів розпочало ся коло полудня. На початку засїданя посли, що нині перший раз появили ся в сали, зложили посольскі обіти в руки тимчасового президента дра Вайґля. Др. Вайґель повідомив палату, що уділив пос. Шеферови 8-дневної відпустки. З черги відбуло ся відчитанє спису тих виборів, против котрих внесено протести і палата приступила до вильосованя відділів для верифікациї виборів. — Заповіджене на вчера внесенє пос. Яворского о вибір адресової комісиї відложено аж до засїданя, коли палата вибере президию. Відтак повідомив президент палату, що так само як минувшими літами, так і в сім році зложено на єго руки ріжні правно-державні заяви і застереженя. Ті застереженя, що походили від Чехів, социялістів і опозицийних Русинів відчитано. Коли читано застереженя Чехів по чески, підняв ся великий крик. Пос. Вольф кричить: Що то такого, що тут читають? Ми того не розуміємо, тут не ческий сойм! — Чехи социялісти з Кльофачем на чолі відповіли Вольфови, але їх крику ніхто не чув, бо ґалерия всьо заглушила. Коли крики втихли повідомив др. Вайґель, що хоче назначити слідуюче засіданє на суботу. Пос. Кайзер заявив ся за тими, аби засїданє відбуло ся в пятницю і палата значною більшостию то внесенє ухвалила. На порядку дневнім того засїданя буде вибір президиї.

З Петербурга доносять, що з причини виданеня з київского університету 170 студентів і примусового приділеня їх до войскової служби, заволоділо серед студентів инших российских університетів велике заворушенє. Утворив ся головний виділ цілої российскої академичної молодежи, котрий поклав собі за задачу сотворити велику орґанізацию, котра управляла би цілим публичним житєм слухачів університетів, стояла на сторожи їх прав і збирала би складки на тих убогих студентів, котрі потерпіли від строгих кар властий. Той виділ розіслав тайних своїх аґентів до всіх університетів і кількох аґентів арештувала полиция. Найбільші забуреня діють ся на університеті петербурґскім.

Урядова чорногорска часопись доносить, що будова першої зелїзниці в Чорногорі вже постановлена. Зелїзниця піде з Антівари до Никсича і буде на 160 кільометрів довга. Рівночасно доносить та часопись, що правительство постановило збудувати в Антівари морску пристань. Зелїзниця має бути викінчена до трех літ, а пристань до року 1903.

Новинки.

Львів дня 6 лютого 1901.

— **З львівского університету.** Міністер просьвіти затвердив ухвалу колеґії професорів, допускаючу дра Адама Соловія на приватного доцента положництва і ґінекольоґії до викладів на медичнім виділї львівского університету.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий повернув оногди до Львова і виїхав звідси до Відня.

— **П. Віцепрезидент краєвої ради шкільної** др. Мих. Бобжиньский виїхав на кілька тиждні́в за границю.

12)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З англійского — Конана Дойлї).

(Дальше).

По виході сина сидів Джон Джірдльстон цілісеньку годину і думав та роздумував над своїм пляном, котрий предложив свому синови. Коли він так сидів, глянув случайно на оба листи, які лежали на єго пульті, і подумав собі, що лучше буде залагодити їх. Тепер ще не годилось то з єго пляном, щоби користати з кредиту. Але, як вже знаємо, він був чоловіком, котрий умів собі порадити. Він задзвонив і казав закликати до себе старшого книговодця.

— Добрий день, Томо, — сказав він ввічливо.

— Добрий день, пане Джірдльстон — сказав малий Тома Джільра з поморщеним лицем, затираючи собі свої тонкі жовті руки з радости і вдячности за таку ввічливість.

— Я чув, Томо, що Ви недавно тому дістали якусь спадщину — сказав пан Джірдльстон.

— Так єсть, пане. Тисячу пятьсот фунтів, а по відчисленю податку від спадщини та инших видатків, тисячу чотириста і двацять вісім фунтів, шість шілїнґів і чотири пенси. Брат моєї жінки, Андру, записав нам ті гроші, а то красна спадщина.

Джон Джірдльстон усьміхнув ся так, як той, для котрого така сума нічого не значить.

— А щож Ви зробили з тими грішми?— спитав він ніби рівнодушно.

— Зложив в банку, в банку Сіті.

— В банку Сіті! Зараз подивлю ся. Він дає тепер три і пів процент.

— Лиш три, пане — відповів Джільра.

— Три! Мій Боже, Томо, таже то дуже нужденний процент. Добре, що я Вас спитав ся. Я хотів як-раз позичити собі у моїх знакомих тисячу чотириста фунтів, бо менї хвилево потреба, а за то був би я дав єму пять процент. Коли хочете, то я волів би позичити у вас, яко у старого слуги нашої фірми. Менї не треба більше, як тисячу чотириста фунтів, і возьму охотно ту суму від Вас на згаданий процент.

Тома Джільра дуже урадував ся. — Ви, пане, дійстно великодушні і щирі — сказав він на то. — Аж не знаю, як Вам за то дякувати.

— Не потребуєте дякувати, — сказав старший спільник з повагою. — Фірма старала ся завсїгди помагати своїй службі в розумний спосіб. Чи маєте свою книжку чекову при собі? Коли маєте, то виповніть чек на 1400 фунтів. Більше нї, Томо, більшої суми не можу взяти.

Старший книговодець написав зараз чек на згадану суму та підписав на нім своє імя таким дрібоньким і дивним письмом, що по тім підписї можна би й єго самого зараз пізнати. Діставши відтак чвіт на виплачену суму, вернув знову до своєї контори. Там розповів він зараз з одушевленєм другим книговодцям про великодушність їх шефа. Джон Джірдльстон виймив тимчасом кілька листків синього канцелярийного паперу і став писати гусячим пером, що оно аж скрипіло.

„Поважаний пане! — писав він до директора банку. — Посилаю Вам в прилозї 1400 фунтів. То все, що в сїй хвили маю в конторі до розпорядимости. Незадовго зложу Вам значну суму. Тимчасом, розуміє ся, платіть все, що Вам предложать. Ваш преданий: Джон Джірдльстон".

А до товариства асекурацийного написав: Поважаний пане! В прилозї найдете чек на 541 фунтів штерлінґів і 7 шілїнґів, яко припадаючу премію за „Леопарда", „Чорного Орла" і „Дівчину з Атин". Я був би чек вже давнїйше післав, але коли чоловік має на голові тілько, що я, то легко забуває на такі дрібниці".

Коли запечатав ті листи, заадресував і вислав на почту, зачав знову роздумувати о тім, як би можна найлїпше зробити корнера в диямантах.

11.

Приватне помешканє Джона Джірдльстона при Церковнім сквері містило ся у великім, хорошім будинку в тій части міста, котра свій модний характер посунула була дальше на захід, але мимо того все ще дуже поважно виглядала. Дім виглядав зверха масивний і понурий та непривітний, але у внутрі був уладжений з як найбільшими вигодами, бо старий

— Перенесеня. Дирекция почт і телеграфів перенесла почтових официяліѵ: Ром. Зарицкого з Станиславова до Перемишля і Як. Цавдерера з Нового Санча до Кракова; крім того перенесла почтових асистентів Меч. Лясковского з Горлиць до Перемишля і Ант. Крамаржа з Ряшева до Закопаного.

— Станиславівскі льоси. Послідне тягнене станиславівских льосів відбуде ся дня 15-го с. м. Дивним случаем при сім тягненю буде урядувати той сам нотар, п. Ігнатий Здрасеіль, котрий урядував також і при першім тягненю. П. Здрасеіль есть вже 42 літ нотарем.

— З Яворова доносять, що дня 3 лютого с. р. відбув ся там музикально-деклямацийний вечерок в інститутї СС. Василіянок в честь Впреосьв. Митрополита Андрея Шептицкого.

— Велика крадіж. З Живця доносять, що в тамошній фабрицї паперу допустив ся якийсь незвістний злочинець оногди в ночи великої крадежи. Именно украв в паперах і в сріблї звиж 12.000 зр.

— З конскрипциї на угорскій Руси наводить кілька дат пештеньска руска часопись „Недїля". І так місто Унгород (Унгвар) має тепер 14.360 душ: за останних десять лїт зросло населене о 2567. — Місто Мукачів (Мункач) має 14.048 душ. Місто Мармошский Сигот зросло за останних десять лїт о 2000 душ і має тепер 26.470.

— Населенє Петербурга збільшилось в послїднім десятилїтю о 40.000 душ і тепер числить 1.439.000 мешканців.

— Три лїта на ланцусї. З Москви доносять, що в дрогобужскім повітї викрила полиция незвичайний злочин. Именно селянин Неферов держав свою жену від трех лїт на ланцусї, спускаючи ей лиш в конечних случаях. Крім того катував ей ремінним бичем, в котрий був вилетений дріт і припікав ей розпаленим желїзом.

— Злочин все вийде на верх. Ще в 1892 р. щез був десь дебречиньский урядник банковий Дездер Фрід приналежний до Шілельмед, лишивши жінку і четверо дрібних дїточок. Всї заходи жінки, щоби его відшукати, показали ся безуспішними. Отже минувшого місяця був в Дебречинї властитель господи із Шілельмед, Франц Надь і розповів там свому товаришеви, до котрого був заїхав, що він знае о тім, хто убив Дезидера Фріда. Той дебречиньский товариш донїс о тім жінцї Фріда, а та знов дала знати до суду, котрий розпочав слїдство. Сими днями дала жандармерия знати, що арештувала убийника, а ним есть війт із Шілельмед Матій Ковач. Війт вже признав ся до убийства і сказав, що зрабував у убитого 3000 зр. Щоби же успокоїти свою совість, казав убийник відновити церков в селї коштом 500 зр. із зрабованих гроший, за що его опісля громада вибрала війтом.

— Покаяв ся. З Аляски, того краю золота, вкритого майже вічними ледами і снїгами, доносять про подію, котра як би винята була з якої із фантастичних повістий славного нинї англійского писателя Конана Дойле. Може рік тому назад вибрало ся двоє молодих людий, чоловік і жінка, родом Данцї з малого міста Макваз до Аляски, щоби там як і много инших шукати золота. За проводиря взяли они собі якогось Джіма Янзена, сина якогось даньского копальника золота і Індиянки, котрий жиючи в пустих сторонах як дикий, зробив ся був дуже лютим чоловіком, таким, що всї его уникали і бояли ся его. За кілька місяців вернув Янзен сам назад. Де подїло ся молоде супружество, з котрим він був вибрав ся, о тім він не говорив, а люди бояли ся розпитувати его, що з ними стало ся. Впрочім то в тамошних сторонах не першина була, що якісь люди пропадали без слїду, отже нїхто тим так дуже не інтересував ся. Одного дня пішов Джім Янзен на збори так званої „армії спасения" (товариство котрого члени проповідують тверезість і моральність серед найнизших і найпослїдийших кляс суспільности). Здаєсь, він пішов туди, щоби там викликати якусь бурду. Та стало ся инакше. По проповіди прийшов він до сьвященика, і з плачем впав єму до ніг, та просив прощеня за свої гріхи та висповідав ся щиро зі всего. Він розповів, що перед кількома місяцями, на снїгових полях Аляски, убив молоде супружество і обрабував его, а тепер готов охотно піддати ся справедливій карі за то. Проповідник порадив єму ставити ся у судиї, а він так і зробив. На другий день повели его на то місце, де він убив тих людий. Хоч глубокий снїг вкривав пусті поля, Джім все-таки міг докладно показати місце свого злочину, а коли там розгорнули снїг, знайшли два трупи. Коли Джіма привели назад до міста, люди, в тім переконаню, що він покаяв ся, хотїли увільнити его з арешту, але він тому спротивив ся, і казав, що сам хоче притерпіти справедливу кару. При переслуханю признав ся він до всего. Навіть не старав ся він оправдувати ся, лиш казав до судиї: Брате мій, я признав ся до всего! роби тепер свое! — Коли єму оповіщено вирок смерти, вислав судия письмо до президента Мек Кінлїя, вкотрім описав щирий жаль Джіма. — Не було би відповідним — писав судия — карати смертию того чоловіка, котрого щирий жаль зробив глубоке вражінє на цїле населене Аляски; прошу дл'того президента, замінити кару смерти на дожизненну вязницю. Мек Кінлї так і зробив.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і виховане.

Ради господарскі.

— Кілька слів про годівлю рогатої худоби. (І.) Годівля домашних зьвірят, а особливо рогатої худоби, має тогди велике значінє, коли цїна добутку з тої годівлї іде в гору, і єсть більша, як цїна добутку з рілї. Звістно загально, що відколи Америка засипає нас своїм збіжем, то управа збіжа майже не оплачує ся, або дає лиш незначний чистий дохід. Длятого в таких случаях лїпше брати ся до годівлї всїляких домашних зьвірят, именно же до годівлї рогатої худоби. Мясо, молоко, масло і тим подібний добуток, пішли вже від давна значно в гору і платять ся нинї дуже добре; за добрим набілом по містах єсть великий попит. Так само єсть і потреба зьвірят до роботи. З того показує ся, що на доробок лїпше нинї в многих случаях брати ся до годівлї худоби, як до чисто рільної господарки, до продукции збіжа. Але треба й на то памятати, що годівля рогатої

купець хоч подобав на великого скупаря, розумів ся дуже добре на вигодах. У великих комнатах з дорогоцїнними меблями, всїлякими дїлами штуки і тисячами всїляких дорогоцїнних річий, панувала таки справдїшна оріентальна пишнота.

По смерти свого приятеля додержав Джірдльстон вірно слова. Він взяв Кеті Герстон до себе із осамотїлого дому у Фульгемі, щоби она на будуче при нім жила. Молода дівчина могла робити в цїлім домі що хотїла. Та й город належав до неї і могла там собі ходити, працювати або читати. Нічим не потребувала ся журити, за нїщо не відповідала. Домашними справами займала ся енергічна господиня, котра дивним дивом подобала на Джірдльстона в спідници і удержувала порядок в цїлім господарстві. Молода дівчина, як здавало ся, не потребувала нічого робити лиш жити і бути щасливою.

Але то не так легко було бути щасливою, як здавало ся. Кеті Герстон зовсім не подобало ся єї окружене. Цїлим єї товариством був лиш старий, строгий купець, чоловік з закостенїлим серцем і его син, чоловік собі звичайний а иноді навіть брутальний. Зразу, коли ще живо стояв їй в памяти єї батько, відчувала она з великим горем, в якій противности стояло єї нове окружене до єї щасливої домівки у Фульгемі, але з часом привикла до свого положеня.

Джірдльстон був занадто занятий своїми справами, щоби журити ся нею, а Езра приходив завсїгди пізно до дому і звичайно видїла его лиш при снїданю, а тогди з якимсь страхом слухала его оповідань про спорт та его цинїчних заміток про людий і річи.

Джон Джірдльстон не дуже був рад з того, коли довідав ся, що его вихованка була в Едінбурзї в товаристві єї молодого свояка. Він приняв єї холодно і заказав їй на якийсь час заходити до Дінсдалїв. Говорив принагідно й о Томі та казав, що дістав сумні вісти про его спосіб житя. — То чоловік, що набрав ся всїляких простих навичок — говорив він — і я длятого не хотів би, щоби ти з ним сходила ся. — Коли довідав ся, що Дінсдаль єсть в Льондонї, то навіть наказав одному із своїх слуг, що був его вірником, щоби він завсїгди ішов потайком за нею.

Але одного дня, якось в кілька неділь по тім, як вернула, знайшла Кеті нагоду вирвати ся на свободу. Слуга був десь инде занятий а їй прийшло на гадку купити собі якусь книжку та всїлякі прибори до жіночих робіт.

Коли ішла поволи горі Вервіцкою улицею, побачила якогось великого молодого мужчину, що ішов тою самою улицею і сунув палицею по штахетах, звичайно як ті люди, що не мають нічого до роботи. Кеті забула зараз на книжку і мережева, а молодий мужчина перестав сунути палицею по штахетах і з усьміхненим лицем прибіг до неї.

— От тобі й Тома, хто би того сподївав ся, що я тебе тут стрічу? — відозвала ся она по першім привитаню. — То велика несподїванка для мене.

Може би й не була так дуже дивувала ся, як би була знала, що Тома від двох недїль що дня вистоював по шість годин при вході на Церковний сквер.

— Справдї дуже дивно! — сказав молодий лицемір. — Бо то, знаєш, я не маю що робити і волочу ся по Льондонї. Щасте так хотїло, що я зайшов в сю сторону.

— Як має ся доктор? — спитала Кеті.— Що там порабляє твоя мати? — Поздоров їх від мене.

— Чому ти до нас нїколи не приходиш? — спитав Том з докором.

— Пан Джірдльстон каже, що я в послїдних часах занадто дармувала і мушу тепер дома сидїти. Я бою ся, що то це довго потягне ся, заким я буду могла вирвати ся до вас.

— Куди ти ідеш? — спитав він.

— Я хотїла іти на улицю Вікториї, щоби там купити книжку а відтак на улицю Форд.

— Дивна річ! — відозвав ся молодий мужчина — а я хотів як-раз також туди іти.

А то виглядало ще дивнїйше, бо він ішов як-раз в противну сторону, коли она его стрітила. Але жадно з них не застанавляло ся тепер над сим фактом і так пішли обоє разом.

— А ти ще не забула на тоті часи в Едінбурзї? — спитав Тома по довгій хвили.

— А вжеж, що не забула — відповіла его товаришка. — Та й нїколи не забуду, доки житя мого.

— Та й я не забуду — сказав Тома поважно. — Памятаєш ще той ден в каналї Пінтленд?

— А ту їзду до Артус?

— І як ми всї ішли до Розлін та оглядали каплицю!

— А той день в Едінбурґскім замку, коли ми там оглядали дорогоцїнности і зброю! Але ти мабуть то вже нераз перед тим видів. Ти не так тим тїшив ся, як ми, що перший раз то видїли.

— Та й я тїшив ся — сказав Том трохи несьміливо а в души сам собі дивував ся, що він не може тепер так легко говорити компліменти як иншим байдужним для него дамам. — Бо то, видиш, Кеті, — бо — тебе тогди не було, як я то видів.

— Ах! — сказала Кеті — звертаючи розмову на що иншого — який нинї красний день! А я гадала нинї з рана, що буде дощ.

Але Томі не погода була в голові.

— Може твій опікун позволить татови взяти тебе колись в якусь иншу малу подорож — сказав він повен надії.

— Бою ся, що не позволить — відповіла Кеті.

— А то чому ні?

— Бо він чогось сердив ся, коли я послїдним разом була вернула.

— Чогож він сердив ся? — Тома питав.

— Бо.... — вже хотїла сказати, що для того, що она в Едінбурзї з ним стрітила ся, але ще якось надумала ся.

худоби добра лиш для середних і малих господарств. Зовсім маленькі, дрібні господарства не можуть займати ся годівлею худоби на заробок вже з тої самої причини, що не мали би чим годувати. Годівля рогатої худоби єсть ще й там добра, де веде ся інтензивна господарка, значить ся, де господар старає ся видобути з землі при помочи гроша і праці як найбільший зиск. Але навіть і зовсім малий господар, в деяких случаях, міг би займати ся годівлею рогатої худоби. В селах близько міст навіть і такий господар, що має два, три морґи поля, міг би держати по кілька коров на стайни, скоро міг би набіл добре і легко збувати. Годівля рогатої худоби дає такий хосен: 1) Она приспорює для власного господарства робочу силу; 2) дає так дуже потрібний обірник, і 3) дає такий добуток, котрий можна легко і добре продавати. Хто би хотів займати ся годівлею худоби, мусить знати ся на отсих трох річах: 1) на расах худоби; — 2) на приховку; — 3) на живленю худоби. Отже о сих трох точках поговоримо трохи обширнїйше.

— **Папір замість шиб в інспектових скринях.** Одна нїмецка ґазета господарска (Österr. landw.-Wochenbl.) звертає увагу на то, що звичайний білий пакунковий папір надає ся дуже добре до вікон інспектових замість шиб. Нам здає ся, що ся рада єсть іменно для наших обставин дуже добра. У нас може би й не один господар взяв ся до закладаня у себе в городї теплих скринь (інспектів) як би не то, що треба до них вікон та ще й скляря, котрий би вставив шиби. А білий папір пакунковий не богато коштує — великий аркуш 4 с. (2 кр.) а таких аркушів треба би 10 до 15, а хоч би й 20 на одну скриню. До шиб треба ще й фальцованих рам, підчас коли до паперу вистануть гладкі рами зроблені н. пр. з лат. В рамах тих треба поробити вздовжні і поперечні поперечки в такій віддали від себе як довгі і широкі аркуші. До так зроблених рам, котрі остаточно можна навіть самому собі зробити, прибиває ся папір густо цьвяшками, при чім папір на краю треба дрібку загнути, щоби лїпше держав, і добре натягнути. Коли рами вже готові треба папір намастити за помочию пензля льняним олїєм або яким иншим або також і оливою. Папір такий буде перепускати сьвітло і тепло сонця, а крім того і дощу не перепустить. Але що папір від вохкости морщить ся, то роблять ся в нїм долинки, в котрих вода би довше держала ся, то вікна треба ставити досить стрімко, щоби вода могла стїкати. До господарства в городї такі паперові вікна дуже добрі, а ростини під ним удають ся добре. Треба також такі вікна приложити чимсь тяжким або привязати, щоби їх вітер не вирвав.

Переписка господарска.

Іван Бар. в Свидн.: Обора розплодова раси сіментальскої чистої крови єсть н. пр. у Вороблику в сяніцкім повітї. — Заряд економічний Тулковичі пос. почта Тамановичі, стация зелїзницї Мостиска продає також ялівки раси сіментальскої за штуку пересічно по 200 К. Чи має тепер на продаж, — того не знаємо.— Обора розплодова раси сіментальскої півкрови знаходить ся у Дврнику повіт Ліско. — Обору розплодову раси сіментальскої повної крови заведено минувшого року в Стрілках поч. Бібрка (управителем єсть там п. Ожаровский). Обора розплодова раси голєндерскої єсть в Чудци пов. Стрижів. Поки що можемо лиш отсї подати. Коли би прийшло ся вибирати межи расою голєндерскою а сіментальскою, то для гірских сторін годилась би лїпше раса сіментальска, длятого вже, що она походить з гір. Нинї у нас та раса єсть дуже улюблена і єї майже всюди заводять. Корови сіментальскі дуже добрі на молоко, они суть плямисті, мають червоно жовтаві і білі плями, роги білі з жовто-білими кінцями і білі ратицї, ноги короткі а сильні. Чи лїпші сіментальскі повної крови, чи пів, годі сказати. Нїмцї хвалять собі дуже особливо в менших господарствах сіментальскі півкрови, длятого, що они мають бути однаково добрі на молоко як і пізнїйше на випас; сіментальскі чистої крови мають бути лїпші для більших господарств, де кладуть велику вагу на красний вигляд. У нас тепер заводять більше расу чистої крови а зносять зародові обори півкрови. Голєндерска раса годить ся більше на доли; она єсть також дуже добра на молоко і тучить ся добре. Але хто заводить собі яку расу повинен на то памятати, що не в тім річ, щоби він мав расову товарину, а в тім, щоби він єї так годував і удержував як того тота раса вимагає, бо в противнім случаю навіть з расової товарини не буде мати хісна, а противно, навіть не расова товарина може показати ся дуже доброю, коли коло неї розумно і добре ходити. Особливо сіментальска раса вимагає того, щоби єї добре годувати і доглядати, коли она має приносити сподїваний зиск.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Цїна збіжа у Львові 31 сїчня: Пшениця 7·60 до 7·80; жито 6·50 до 6·75; овес 6·30 до 6·60; ячмінь пашний 5·60 до 5·80; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ріпак 14·— до 14·50; льнянка 10·50 до 11·—; горох до вареня 6·75 до 12·—; вика 6·50 до 7·—; бобик 5·75 до 6·—; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 70·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 75·—; тимотка 19·— до 26·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 6 лютого. Neues Wiener Tagblatt доносить, що пос. Яворский прихилив ся до бажаня пос. Кайзера, аби замість адресою відповісти на престольну бесїду лише льояльною заявою, в котрій буде також піднесена конечність, аби парлямент зробити спосібним до працї. Та справа має ще бути обговорена в адресовій комісії.

Льондон 6 лютого. Вчера прибули сюди з Віндзору король і цїсар нїмецкий та нїмецкий наслїдник престола. О год. 4-ій цїсар з наслїдником престола від'їхали кораблем „Гогенцоллерн“ до Нїмеччини.

Петербург 6 лютого. „Новое Время“ довідує ся з доброго жерела, що Росия на основі договору з Хіною обсадила острови положені в корейскім заливі.

Льондон 6 лютого. Як доносять до часописей, надійшла сюди неурядова вість, що віддїл Бурів загрожує місту Льоренцо Маркез. Португальцї просили Англійців о поміч. Англійска фльота одержала приказ сейчас виплисти до Льоренцо Маркез. Також анґлійскі войска ідуть поспішними походами до португальскої границї.

Гаґа 6 лютого. З нагоди свого вінчаня приймила королева Вільгельмина заграничних послів, котрі їй зложили желаня в імени своїх монархів.

Капштадт 6 лютого. Під Моддерфонтен напали Бури на Анґлійців. Анґлійцї мали 10 офіцирів і 28 вояків убитих і ранених.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

— Ну, длячого?

— Бо случайно був чогось не в гуморі — відповіла она.

— То незносна річ, що ти мусиш слухати чиїхсь примх — сказав молодий мужчина, вимахуючи з гніву своєю палицею.

— Чому нї? — спитала она сьміючись.— Кождий чоловік мусить прецї когось мати над собою. Як би так не було, то годі би знати, чия правда а чия крива.

— Колиж бо він такий не людяний для тебе.

— То нї, зовсім нї — відповіла Кеті. — Він дуже добрий для мене. Часами може трохи й прикрий, але я знаю, що він то робить для мого добра і я не повинна жалувати ся на него. А відтак він ще й такий побожний і такий добрий, що в єго очах неодна річ великим злом, хоч для нас видає ся лиш малою провиною.

— Не вжеж він таки на правду такий побожний і добрий? — запримітив Тома сумнївним голосом. Єго розумний старий батько виробив був собі свої власні погляди о характері Джона Джірдльстона, а син опісля повтаряв за ним то само.

— А вжеж, розуміє ся — відповіла Кеті і подивила ся на него здивована. — Хибаж ти того не знаєш, що він єсть головною підпорою тринітарскої громади і сидить що недїлї три рази в найперших рядї? Він ще й дає гроші на всілякі добродійні цїли та й єсть приятелем пана Джеферзона, того великого філянтропа. А який він добрий для мене! Як рідний батько.

— Гм! — сказав Тома сумнївно, а відтак спитав: Чи й Езру Джірдльстона ти так само любиш?

— То нї, зовсім нї — відповіла она енерґічно. — Я не можу й дивити ся на него. То чоловік лютий і твердого серця.

— Лютий! чейже не супротив тебе?

— Нї, не супротив мене. — Я уникаю єго, як лиш можу а нераз і цїлими тиднями й словом до себе не відзиваємо ся. А знаєш, що він недавно зробив? Аж страх мене бере коли собі пригадаю. Я чую, що кітка в городї щось страшно пищить, отже йду подивити ся, що їй такого стало ся. Коли я вийшла, виджу, що Езра Джірдльстон спер ся на вікні з карабіном в руцї, знаєш таким, що то воздухом стріляє і не чути лоскоту. А серед города бідна кітка привязана до дерева а він через цїлий час стріляв до неї. Бідне зьвіря ще жило, але було страшно покалїчене.

— А то чоловік без серця! — Щож ти зробила?

— Я єї відвязала і принесла до себе, але она в ночи згинула.

— А що-ж він на то казав?

— Підняв був свій карабін, коли я єї відвязувала, так, як би хотів до мене стріляти. Коли я єго опісля стрітила, то сказав до мене, що научить мене, щоби я свого носа пильнувала. Але менї то було байдуже, що він говорив, коли я вже кітку мала.

— То він так до тебе говорив? — сказав Тома і лице набігло єму кровою від гніву. — Коби я єго тепер тут побачив, я би єго научив, як....

— Уважай і не гони так, бо ще хтось тебе переїде — перебила єму Кеті.

І дійстно молодий мужчина переходячи через улицю, не уважав в своїм обуреню на великий рух возів.

— Та не сердь ся так — сказала Кеті до него, поклавши руку на єго плече. — Не маєш ніякої причини так сердити ся.

— Як то, не маю ніякої причини? — відозвав ся він розлючений. — Красні річи! То такий простачиско як Езра Джірдльстон має тебе оскорбляти?!

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).